

A. S. A. HARRISON

SOTIA
TĂCUTĂ

MULȚUMIRI

Îi sunt recunoscătoare lui John Massey pentru că m-a însoțit pe tot parcursul; lui Beth Kapusta, prima și cea mai bună cititoare a mea; psihoterapeuților Diane Scally și Elle Roselle pentru că mi-au împărtășit cunoștințele și experiența lor; lui Margaret Dragu pentru că mi-a arătat dedesubturile vieții de club; și lui Bruce Bailey pentru că mi-a împrumutat cu generozitate reședințele sale. Pentru căutarea locurilor potrivite, le mulțumesc Lisei Harrison, lui Chelsea Nash-Wolfe, Barb Webb, Steve Reinke și Philip von Zweck. Nimeni nu merită mai multe mulțumiri decât agenții mei, Samantha Haywood și Kimberly Witherspoon. Și William Callahan trebuie amintit. De asemenea, îmi exprim recunoștința față de editorii mei, Tara Singh, Adrienne Kerr și Marion Donaldson, precum și față de redactorul Sheilla Moody. Nu în ultimul rând, îi sunt îndatorată lui Karyn Marcus pentru că ea a schimbat totul.

PARTEA ÎNTÂI

Ea și el

Este începutul lui septembrie. Jodi Brett e în bucătărie, pregătind cina. Grație planului deschis al apartamentului, poate vedea bine de-a lungul camerei de zi, până la ferestrele orientate spre răsărit, și dincolo de ele, spre peisajul dominat de lac și de cer, învăluit de lumina înserării într-o nuanță de albastru uniform. O dungă subțire, de un albastru mai închis – orizontul – pare să se afle foarte aproape, la îndemână, gata s-o atingi. Îi place arcul acesta de cerc net trasat și senzația pe care i-o dă, de a fi înconjurată. Sentimentul restrângerii, al închiderii, este cel care o încântă cel mai mult cu privire la viața ei aici, în cuibul de la etajul douăzeci și șapte.

La vârsta de patruzeci și cinci de ani, Jodi se consideră încă o femeie tânără. Nu stă cu privirea ațintită mereu spre viitor, ci trăiește deplin momentul, concentrată asupra existenței de fiecare zi. Presupune, fără a se fi gândit în mod special la asta, că lucrurile vor continua la infinit în felul lor imperfect de a fi, dar acceptabil. Cu alte cuvinte, habar nu are că viața ei a ajuns acum la o culme, că forța

ei tinerească – pe care cei douăzeci de ani de căsnicie cu Todd au erodat-o puțin câte puțin – se apropie de stadiul ultim al dezintegrării, că ideile ei despre cine este ea însăși și despre felul în care ar trebui să se comporte sunt mult mai puțin ferme decât își închipuie, dat fiind că doar de câteva luni va fi nevoie pentru a face din ea o ucigașă.

Dacă i-ai spune asta, nu te-ar crede. Crima e un simplu cuvânt în vocabularul ei, un concept lipsit de semnificație, subiectul acelor reportaje de la știri în care sunt implicați oameni pe care ea nu-i cunoaște și nu-i va întâlni niciodată. Violența domestică i se pare mai cu seamă implauzibilă – faptul că frecuşurile dintr-o familie ar putea ajunge până la un asemenea nivel. Există motive pentru această incapacitate de a înțelege situația, chiar lăsând la o parte obișnuința ei de autocontrol: nu este o idealistă, crede în existența împreună a binelui și a răului, nu e certăreată și nu se lasă ușor încolțită.

Câinele, un golden retriever cu blana aurie și mătăsoasă, stă la picioarele ei în vreme ce ea taie legumele. Din când în când îi aruncă o feliuță de morcov crud, pe care el o prinde și o ronțăie bucuros. Acest ping-pong cu legumele este un vechi ritual care precedă cina, unul pe care ea și cățelul l-au împărtășit încă de când l-a adus acasă, un ghemotoc de pui care să-i mai îndepărteze lui Todd atenția de la dorința de a avea copii, dorință care l-a podidit aparent pe neașteptate, cam pe când a împlinit patruzeci de ani. Îl botezase Freud, sperând că se va putea amuza pe seama tizului său celebru – misoginul pe care fusese nevoită să-l ia în serios la universitate. Freud trage

pârțuri, Freud papă mizerii. Freud aleargă după propria coadă. Câinele e vesel din fire și nu-l deranjează câtuși de puțin să fie subiect de glume.

Tăind legumele și tocând verdețurile, se lasă complet absorbită de ceea ce face. Îi place intensitatea gătitului – disponibilitatea flăcării aragazului, timerul care numără minutele, rezultatul vizibil pe loc. Este conștientă de tăcerea care domnește dincolo de bucătărie, totul curgând rapid spre momentul în care va auzi cheia în ușă – moment pe care îl anticipează cu plăcere. Încă mai simte că a-i pregăti masa lui Todd este o ocazie deosebită, încă se mai poate mira de întorsătura fericită a destinului care l-a adus în viața ei, o chestiune de noroc absolut, care nu părea prielnică unei relații mai apropiate și cu atât mai mult unui viitor caracterizat de mese apetisante, pregătite cu dragoste.

Se întâmplase într-o dimineață ploioasă de primăvară. Ocupată cu studiile ei de psihologie, cu o slujbă de chelneriță seara, istovită, se muta și era la volanul unei camionete închiriate, în care își încărcase tot ce avea, și se îndrepta spre nord, pe State Street. Pregătindu-se să schimbe banda de pe dreapta pe stânga, poate că se uitase peste umăr. Sau poate nu. Camioneta i se părea greu de condus, n-o simțea, iar partea de sus a geamurilor de la portiere era aburită, așa că la ultimul semafor nu apucase să cotească. Date fiind condițiile, e posibil să fi fost distrasă – o chestiune care mai târziu avea să fie îndelung discutată între ei. Când el îi lovise portiera stângă și-i proiectase camioneta pe contrasens, izbucnise o cacofonie

de claxoane și scârțâit de frâne, și înainte să-și poată da seama ce se întâmplă – înainte să realizeze că mașina se oprișe, iar ea nu pășise nimic – el urla la ea prin geamul închis al portierei.

– Muierie idioată! Ce-ți închipui că faci aici? Nu ești în toate mințile? Cine te-a învățat să conduci? Oamenii ca tine n-au ce căuta pe drumurile publice! Ai de gând să ieși din mașină sau vrei să stai acolo ca o imbecilă?

Tirada lui în ploaie nu avea darul de a face o impresie favorabilă, dar e firesc ca un bărbat implicat într-un accident rutier să-și iasă din fire, chiar dacă fusese vina lui, ceea ce nu era cazul acum, așa că după câteva zile, când o sunase ca s-o invite la masă, ea acceptase cu amabilitate.

O dusesse la Greentown, unde mâncaseră souvlaki cu carne de miel și băuseră retsina rece. Restaurantul era aglomerat, mesele aproape unele de altele și lumina puternică. Se văzuseră nevoiți să strige pentru a se auzi în hărmălaia din jur și începuseră să rădă de încercările lor ratate de a se face înțeleși. Conversația, atâta cât fusese posibilă, se rezumase la fraze scurte, ca „Mâncarea e bună... Îmi place aici... Geamurile mele erau aburite... Dacă nu s-ar fi întâmplat, nu te-aș fi întâlnit“.

Ea nu ieșise până atunci la prea multe întâlniri adevărate. Bărbații pe care îi cunoștea de la universitate o scoteau la o pizza cu bere, după care își numărau banii. O așteptau la restaurant nebărbieriți, neîngrijiți, în hainele în care fuseseră la cursuri. Todd îmbrăcase o cămașă curată și venise s-o ia de acasă, mergând apoi împreună la restaurant, iar acum era curtenitor, îi reumplea paharul

și o întreba dacă se simte bine. Așezată în fața lui, era mulțumită de ceea ce vedea – felul în care el se simțea firesc, în largul lui, și aerul că avea totul sub control. Îi plăcuse maniera lui relaxată de a-și șterge cuțitul pe felia de pâine și faptul că întinsese cardul de credit fără să se uite la nota de plată.

După aceea urcaseră din nou în camioneta lui și el condusesse până la clădirea în care locuia, un conac din secolul al XIX-lea pe care îl renova, retransformându-l din pensiune în locuință unifamilială. O ținuse ușor de cot în vreme ce străbăteau alea crăpată.

– Ai grijă. Uită-te unde pui piciorul.

Era o construcție neogotică din cărămidă, care stătea să cadă, cu tencuială cojită și ferestre înguste, cu frontoane ascuțite care păreau s-o înalțe amenințător – o aberație vulgară pe o stradă mărginită de clădiri cubice, pe deplin restaurate. În locul vestibulului de la intrare se afla o scară, iar pe podeaua din hol zăcea, pe o parte, un candelabru masiv. Încăperea din față, un spațiu boltit cu plafonul mult prea înalt, era plină de grămezi de moloz și fire atârând.

– Aici a fost un perete, îi spusese el, arătându-i cu mâna. Îi poți vedea urma pe podea.

Ea privise spre scândurile lipsă din podea.

– Când au transformat casa în pensiune, au construit numeroase ziduri despărțitoare. Acum clădirea respectă din nou planul inițial. Poți să-ți dai seama cum va arăta în final.

Ei nu i se păruse deloc ușor să-și imagineze un eventual rezultat final. Nu ajuta nici faptul că nu exista

curent electric, singura sursă de lumină fiind strălucirea palidă a becurilor din stradă. El aprinsese o lumânare, turnase ceara topită într-o farfurioară și o fixase în poziție verticală. Era dornic să-i arate totul și, ținând lumânarea în mână, străbătuseră încăperile goale – viitoarea bucătărie, vechiul salon, spațiile auxiliare definite de pereți dezgoliți până la zidărie. La etaj, structura anterioară de pensiune era mai vizibilă, cu ușile prinse în ivăre și pereții zugrăviți în culori implauzibile. Izul de vechi și umed era mai puternic aici, iar atmosfera avea ceva straniu, cu lemnul scârțâind sub picioare și flacăra tremurândă a lumânării proiectându-le pe pereți și pe tavan umbrele spectrale.

– Nu e o restaurare, spusese el. Totul va fi refăcut și modernizat. Podele de stejar, uși din lemn masiv, ferestre cu dublu strat... Va fi ceea ce își dorește toată lumea, o casă veche cu personalitate, însă una cât se poate de solidă și de modernă.

Se ocupa singur de lucrări, îi explicase apoi, învățând totul din mers. Prefera să facă asta, în loc de studii universitare, împrumutase bani, trăia din credite și din optimism. Ea își dăduse seama cât de strâmtorat era când văzuse sacul de dormit rulat într-unul dintre dormitoare, iar în baie, aparatul de ras și un borcan cu spumă.

– Deci, ce părere ai? o întrebă el când coborâseră din nou la parter.

– Aș vrea s-o văd când va fi gata.

El izbucnise în râs.

– Crezi că m-am ambalat prea mult.

– E un proiect ambițios.

– O să fii impresionată.

Când îl aude în sfârșit intrând, lacul și cerul se confundă deja cu întunericul catifelat din jur. Ea stinge lampa din plafon, lăsând aplicile să orchestreze o lumină difuză, își scoate șorțul și își umezește cu salivă degetele cu care își netezește părul la tâmpile – un gest care nu-i altceva decât pură anticipare, în vreme ce-i ascultă mișcările în hol. El zăbovește o clipă lângă câine, își pune sacoul în cuier și își golește buzunarele în bolul din bronz de pe măsută. Liniște apoi, cât el sortează corespondența. Ea așază păstrăvul afumat pe o farfurie, punând alături câțiva biscuiți.

El e un tip masiv, cu părul de culoarea nisipului, ochi cenușii ca ardezia și o vitalitate explozivă. Când Todd Gilbert intră într-o încăpere, ceilalți se ridică în picioare. Asta ar răspunde ea dacă ar întreba-o cineva ce-i place mai mult la el. Și că știe s-o facă să râdă atunci când vrea și că, spre deosebire de mulți alți bărbați pe care-i cunoaște, are atenție distributivă, așa că poate, în timp ce vorbește la mobil, să-i desfacă închizătoarea lăntșorului de la gât sau să-i arate cum se folosește un tirbușon profesional.

El îi atinge fruntea cu buzele, pășește pe lângă ea și întinde mâna în dulap, după paharele de cocktail.

– Arată bine. Ce e? întreabă apoi, referindu-se la carnea în aluat auriu, scoasă din cuptor și aflată încă în tigaie.

– Vită Wellington. Am mai mâncat și altă dată, îți amintești? Ți-a plăcut.

El e cel care pregătește paharele de martini. În vreme ce prepară marinata pentru legume, ea aude clinchetul cuburilor de gheață și simte aroma lămâii tăiate. El îi stă în cale, dărâmă lucrurile, se lovește de ea, însă îi place să-l știe aproape, trupul lui masiv o reconfortează. Adulmecă mirosul lui după o zi de lucru, gravitează spre căldura lui corporală. E un bărbat cu atingerea întotdeauna caldă – un lucru cu o semnificație animalică pentru cineva aproape în permanență rece.

După ce i-a pus paharul pe blatul din bucătărie, și-l ia pe al lui, plus farfuria cu păstrăvul, în camera de zi, unde își ridică picioarele comod și deschide ziarul pe care ea i l-a lăsat pe măsuta de cafea, frumos reîmpăturit. Ea pune la abur fasolea franțuzească și morcovii, separat, și ia o înghițitură din băutură, încântată de felul în care votca îi înfierbântă imediat sângele și îi coboară în mâini și în picioare. De pe canapea, el comentează știrile zilei: apropiatele Jocuri Olimpice, o analiză a ratei dobânzilor, previziuni meteo ce anunță ploaie. După ce mănâncă aproape tot păstrăvul și ia ultima înghițitură de martini, se ridică și deschide o sticlă de vin, în timp ce ea taie vita în felii groase. Își iau farfuriile la masă, de unde amândoi pot vedea cerul strălucitor.

– Ce-ai făcut astăzi? o întreabă el, înfigând furculița într-o bucată de carne.

– Am văzut-o pe Bergman.

– Bergman. Și ce-a avut de zis?

Mănâncă vita concentrat și vorbește fără a ridica privirea din farfurie.

– Mi-a amintit că sunt trei ani de când a făcut reclama la budincă. Cred că avea de gând să dea o parte din vină pe mine.

El îi cunoaște clienții după numele de cod pe care le folosește ea. Cum ei vin și pleacă în timp ce el e la muncă, nu-l știe personal pe niciunul dintre ei, însă ea îl ține mereu la curent, așa că, într-un fel, îi cunoaște bine pe toți. Ea nu vede nimic rău în asta, atât timp cât numele lor reale rămân secrete. Bergman e codul pentru actrița șomeră al cărei ultim rol – celebra reclamă la budincă – e o amintire îndepărtată.

– Deci, acum e vina ta, replică el.

– Înțelege că disperarea ei e ceea ce îi îndepărtează pe ceilalți și vrea să știe de ce n-am ajutat-o în privința asta. La naiba! Săptămâni întregi altceva n-am făcut!

– Nu știu cum de accepți așa ceva.

– Dacă ai vedea-o, ai înțelege. E vivace, o adevărată luptătoare. N-o să renunțe niciodată, și până la urmă ceva se va schimba.

– Eu n-aș avea atâta răbdare.

– Ai avea, dacă ai ține la ei. Știi, clienții mei îmi sunt ca niște copii.

O umbră se așterne pe chipul lui, iar ea își dă seama că ideea surogatelor de copii i-a amintit de copiii reali, pe care nu-i are. Revenind la Bergman, continuă:

– Dar îmi fac griji pentru ea. E unul dintre cazurile acelea în care nu are încredere în sine dacă n-o angajează

nimeni și nimeni n-o angajează fiindcă nu are încredere în sine, iar chestia e că nu știu dacă îi sunt cu adevărat de ajutor. Uneori mă gândesc că ar trebui să mă concediez singură, să nu-i mai fiu terapeut.

– Și de ce n-o faci? Dacă tot n-ajungi nicăieri.

– Ei, undeva ajungem. Așa cum ți-am spus, cel puțin și-a dat seama că ea e responsabilă pentru ceea ce i se întâmplă.

– Îmi place friptura asta, o întrerupe el. Cum ai pus carnea în aluat?

Așa cum pui o corăbioară în sticlă, i-ar răspunde, dar știe că el nu glumește. Pentru un tip care construiește ziduri și sapă fundații, e surprinzător de inept în privința gătitului.

– E înfășurată, îi explică ea. Gândește-te la izolația unei conducte.

Dar el privește în gol și nu pare să-i fi auzit răspunsul.

Întotdeauna a avut asemenea momente de pierdere, dar în ultimul timp par să fie mai dese. Aici într-o clipă, departe în clipa următoare, purtat de apele gândului, ale supozițiilor, ale îngrijorării, cine știe?! Poate că numără în tăcere înapoi de la o sută sau recită în minte numele președinților americani. Cel puțin n-o mai supără dispoziția lui. De la o vreme e evident mai binedispus, mai el însuși, așa că ea a început să creadă că depresia lui e deja de domeniul trecutului. La un moment dat se temuse că s-ar putea permanentiza. Dura de prea mult timp și nici măcar Freud nu-l mai putea scoate din ea. Freud, cățelușul,

cu năzbâtiile lui caraghioase, era la fel de amuzant ca un bufon la curtea unui rege.

La petreceri cel puțin, întotdeauna reușise să se prefacă – să toarne mereu în pahare, să mențină antrenul, să-i facă pe ceilalți să se simtă în largul lor. Femeile reacționează bine în fața lui, fiindcă e candid și generos. „Rosalie, iar ai băut din izvorul tinereții.“ „Deirdre, arăți numai bine pentru masă.“ Dar știe să se poarte și cu bărbații, lăsându-i să vorbească nestingheriți despre ei înșiși, și stârnește râsete cu imitațiile lui: indianul adept al naturismului („Ești prea tensionat... trebuie s-o iei încetișor, încetișor“) sau mecanicul jamaican („Mașinii îi trebe trei cauciuce noi... scoate banu, omule“).

Acum e categoric mai bine, mai energic, gata să râdă chiar și când sunt singuri, mai relaxat și mai liniștit, mai puțin îngrijorat, așa cum era la început – deși s-au dus zilele în care obișnuiau să zăbovească goi în pat citind ziarul, uitându-se la meciuri și împărțind un bol cu floricele de porumb, cu cutia de lapte în echilibru precar pe capătul patului și cu zahărul scuturându-se din punga cu dulciuri pe așternuturi. Pe atunci se bucurau de libertatea pe care le-o dădea faptul că abia dacă se cunoșteau; aveau la îndemână un viitor relaxat, cu toate ușile încă deschise și cu toate fâgăduințele sale încă pe deplin disponibile.

– Dau un ban pentru gândurile tale, spune ea.

Pleoapele lui tremură, iar el zâmbeste.

– Mâncarea e delicioasă, răspunde și se întinde după sticla pe jumătate goală, reumplând ambele pahare. Cum ți se pare vinul ăsta?